

give et Lønningstillæg med 15 pCt. af de første 1,600 Kr. af Lønninger paa 4,400 Kr. Det vil ligeledes erindres, hvorledes denne Sag, da den kom tilbage her til Folkethinget, blev i den da foreliggende Skiftelse meget varmt anbefalet af den høitærede Finantsminister, der tilraadede at vedtage Lovforslaget uforandret, saaledes som det forelaa fra det andet Thing, altsaa at vedtage Lovforslaget i det Væsentlige i Overensstemmelse med det, som jeg kalder Rigsdagsstandpunktet fra 1875, og altsaa i det Væsentlige overensstemmende med det, som her er foreslaaet af mig og mine ærede Medforslagsstillere. At det ikke lykkes i forrige Samling at gennemføre Noget til Bedste for Statens Embeds- og Bestillingsmænd, vil erindres. Det vil ligeledes erindres, hvorledes det er gaaet i denne Samling, det er i saa frisk Minde, at jeg ikke behøver at kalde det tilbage i Erindringen. Grunden til det Skridt, jeg og mine to ærede Medforslagsstillere her have gjort, er følgende: Vi have ment, at, for at fremme en heldig Afslutning af denne efter min Mening meget vigtige Sag, var det ønskeligt, at Sagen blev bragt tilbage til det, som jeg vil kalde og gjentagne Gange har kaldt Rigsdagsstandpunktet, det vil sige bringe Sagen tilbage til Overenskomsten af 1875, saaledes som dette Standpunkt med enkelte Modifikationer er blevet fastholdt i de følgende Finantsaar. Dette Standpunkt blev, som jeg før berørte, forladt af den ærede Finantsminister i Efteraaret 1879, uden at jeg derfor har set ansørt nogen Grund, der for mig er af tilstrækkelig Betydning, og uden at det — hvad jeg meget maa beklage — er lykkes den høie Regjering at stille noget andet istedetfor det, den saaledes tog bort i Efteraaret 1879; og det vil erindres — hvad jeg særlig ønsker at lægge Vægt paa med Hensyn til det foreliggende Forslag —, at ifjor i Juli Maaned har Ministeren selv paany maattet tage mod det Standpunkt, som saaledes var forladt af Ministeren i 1879, altsaa gaa ind paa at tage de samme Tillæg, som bleve givne til de samme Lønninger i de foregaaende Finantsaar, og at tage disse Tillæg — hvad der formentlig er af en vis Betydning til Forstaaelse af Situationen — op paa en Tillægsbevillingslov. Vi kunne heller ikke se rettere, end at det, som saaledes af os foreslaas, maa kunne stemme med det Princip, som har gjort sig gjældende her i dette Thing med Hensyn til denne Sag i 1875, idet den da trufne Afgjørelse — jeg skal ikke undersøge, om med Rette eller Urette —, i det Væsentlige opfattedes som en Seir for dette Thing, derved at Lønningstillægene overhovedet kom ind paa Finantsloven og kom ind derpaa med den Procent og den Skala, som det da stede med. Det er det Standpunkt, som dette Things Flertal har fastholdt med Hensyn til Finantsloven for 1879—80, da det forsøgtes at røkke derved, — ligesom det vistnok maa siges, at Folkethinget

baade iaar og ifjor har stillet sig paa det Standpunkt ikke at gjøre nogensomhelst Bønselighed ved at give Lønningstillæg af Hensyn til Revisionen af de Lønningsslove, som ligge for, saa at det ikke kan antages, at der af principielle Grunde kunde være Noget til Ginder for at vende tilbage til disse 4,400 Kr. paa den Maade, her er foreslaaet i Overensstemmelse med, hvad der tidligere har fundet Sted. Jeg vilde for mit Vedkommende, og er i saa Henseende i fuld Overensstemmelse med de andre Forslagsstillere, overmaade meget beklage, om det ikke stulde lykkes i denne Samling at faae realiseret det Ønske, som fra flere Sider gjør sig gjældende om at staae de Paaagjældende det Tillæg, som de i en Række Aar have havt, og som de navnlig maa haardt savne under de nuværende Forhold, med de for Liden herstende Priser paa Livsforøndenhederne, der ere høiere end de vare i forrige Samling, og ganske vist ligesaa høie, som de have været paa et hvilket somhelst Tidspunkt af Finantsaarene 1875—80, i hvilke Finantsaar, som det vil erindres, Lønningstillæg har været givet, ikke at tale om, hvad der maatte ogsaa bør fremhæves, at de andre Mænd, hvem der ligeledes i 1875 blev sørget for, have beholdt det Tillæg, som de have havt gennem Assistancesummerne og gennem Bevillingen til de Menige og Underkorporalerne. Der ses derfor ikke, saavidt jeg kan skjønne, at være nogen Grund til ikke at sørge for at bringe Forholdet tilbage, om jeg saa maa sige, til den tidligere Tilstand. Jeg skal selvfølgelig indrømme, at et Retstrav paa at erholde dette Tillæg foreligger ikke; der kan kun være Tale om et Billighedsstrav, men dette Billighedsstrav forekommer mig rigtignok at være tilstede i en meget høj Grad, navnlig naar Hensyn tages til, hvorledes Pengenes Værdi er sunket i de senere Aar, saa at det vistnok maa kunne siges, at det, som man gjør til Opfyldelsen af dette Billighedsstrav, er ikke Andet, end at man opretholder Værdien af de engang tilfagte Lønninger, hvilken Værdi jo er bleven formindsket derved, at Pengenes Værdi er bleven mindre. Endelig forekommer det os, at, da det sidste Aar har været et for Landbostanden meget godt Aar, kunde der ogsaa af den Grund være Anledning til at forbedre de hernævnte Mænds Stilling, navnlig da de Omstændigheder, som medføre, at Aaret er godt for den større Del af Landets Befolkning, netop ere de, som medføre, at Embeds- og Bestillingsmændenes Aar ere ringere. Jeg tør maasse ogsaa gjøre opmærksom paa, hvorledes Statens Indtægter i det Hele taget flyde saa rigelig, saa at der ogsaa af Hensyn dertil ikke turde være tilstrækkelig Grund til i nogen Maade at gjøre Forandring i, hvad der tidligere forelaa. Hertil skal jeg indskrænke mig, forsaavidt angaar selve det Standpunkt, fra hvilket Forslagsstillerne ere gaaede ud ved at fremkomme med disse Endringsforslag. Jeg skal endnu kun gjøre en Be-